

1 : 200 000), je popotnik na Kreti še toliko bolj odvisen od čim natančnejših opisov. Vodnik Gerta Hirnerja in Jakoba Murböcka »Popotovanja po Kreti«, ki je izšel v Münchenski založbi Bruckner, je takšnim popotnikom v velikansko pomoč. Podatki v njem so namreč vseskozi eksaktni in koristni, v kar so se lahko prepričali nekateri, ki so z njim v roki potovali po Kreti že zadnje poletje. Poleg natančnih opisov poti (narisane so tudi skice teh poti) najde popotnik v tem vodniku še številne informacije o kulturi, zgodovini, deželi in ljudeh, poleg tega pa še načrte večjih mest in krajev. Izbira tur je zelo posrečena, poleg standardnih poti pa najde človek v vodniku tudi poti k manj znanim ciljem. Največ predlogov za ta popotovanja je mogoče uresničiti v enem dnevu, posebno če si izposodimo avto, s tem pa je knjiga izreden pripomoček za kombiniran dopust, na katerem se je mogoče kopati in plavati, potovati in si ogledovati kulturne znamenitosti. Knjigo popestrijo še številne lepe barvne fotografije. Tako je mogoče ta vodnik toplo priporočiti vsakemu dopustniku na Kreti.

V celoti je v njem opisanih 40 ur k najlepšim ciljem na otoku. Knjiga ima 192 strani in je v njej natisnjenih 123 barvnih fotografij, 40 skic in šest preglednih kart. Format knjige je 15 × 23 cm. Cena: 39 zahodnonemških mark.

Nemški vodnik po naših gorah

»To je gorski svet, ki je sicer odprt za vsakega obiskovalca, vendar je kljub temu daleč od turističnih množic. Človek lahko preživi ves dan v naročju Julijcev in ves dan hodi po njih, ne da bi srečal enega samega človeka. Vendar doživetje alpske lepote prekrije vsak občutek osamljenosti.«

Le kateri avtor vodnika bi lahko dandanašnji »svoje« območje še realno opisal s temi in takimi besedami?

Hanns Heindl, odličen poznavalec Julijskih Alp, je izbral 54 zavarovanih in delno zavarovanih plezalnih smeri, jih z veliko natančnostjo opisal (vse ture je osebno »preizkusil«, vse poti je namreč prehodil) in tako sestavil karseda aktualen vodnik po Julijskih in Kamniških Alpah, Karavankah in glavnem grebenu Karnijskih Alp. Spekter možnosti za hojo in plezanje je tod izredno širok, v njem pa si lahko vsak izbere možnost, ki ustreza njegovega okusu in zmožnostim. Vsak namreč prav lahko v tem vodniku najde svojo goro in svojo pot. Le nekoliko izkušen gornik lahko brez vsakih težav pride čez Prag na najvišjo goro Julijcev, na Triglav, izkušenejši planinci in plezalci se lahko odločijo za Kugyjevo pot, ki pelje po sledeh velikega odkrivalca Julijcev Juliusa

Kugyja, ali za severno steno Montaža. Kdor pa ima dovolj kondicije in dovolj poguma, se lahko odloči za prečenje celotnih Kamniških Alp, za plezanje po vseh vrhovih, ki so povezani med seboj z zavarovanimi planinskimi in plezalnimi potmi. Tega plezanja in hoje pa je kar precej kilometrov. Tak gornik bo vsekakor prišel na svoj račun.

(Mitteilungen OEAV)

društvene novice

Tinci Virnikovi v spomin

Decembra sta minili dve leti, odkar nas je zapustila Tince Virnikova, oskrbnica Planinskega doma pod Storžičem. Občutiva človeški in planinski dolg, da se spomniva Tince — izrednega človeka.

Sva stara planinca, doma iz Zemuna. Petdeset let že hodiva po slovenskih gorah. Bila sva v mnogih planinskih domovih po vsej Sloveniji, tudi v Domu pod Storžičem sva se ustavila. Vendar skorajda nisva srečala osebe, ki bi tako popolno združevala lastnosti pristrčnega človeka, vestnega delavca in pravega oskrbnika, kot jih je Tince Virnik. Toliko energije za delo in tako plemenito srce!

Tinca je bila racionalen gospodar, a vendar zmeraj pripravljena, da se odpove počitku — za dobro počutje planincev. Marsikateremu študentu je postregla brez plačila, da je lahko nadaljeval turo.

Trdo je bilo njeno delo, a dobro organizirano. Ob delu se je rada pošalila in zapela s planinci. Dogajalo se je, da je nenapovedano prišla velika skupina planincev kakšnega planinskega društva. Tinca jih je sprejela z nasmehom in jim z veseljem postregla, da so zadovoljni odšli naprej. Pralni stroj je pogosto odpovedal, a je znala in zmogla tudi po starem opraviti to delo. Na vprašanje, kako vse to zmore, je navadno odgovorila: »Vse bo kuj fertig, to ni nič!«

Šest let zaporedoma sva prihajala pod Storžič — nikoli nisva videla Tince slabe volje. Zmeraj z nasmehom, od zgodnjega jutra do večera! S svojim soprogom Andrejem je skrbela za Dom pod Storžičem poleti, zadnja leta pa tudi pozimi. Odlično sta se ujemala v tem zahtevnem delu.

Dom pod Storžičem je zaradi ceste, bližine Tržiča in meje v posebnem položaju. Planinci, transverzanci, gorski reševalci, smučarji, društva in njihove prireditve, pogosti obiski iz mesta in okoliških vasi, družine z otroci, gobarji, tujci, lovci so zares zelo različni obiskovalci doma. Vsem in vsakemu posebej je Tinca znala postreči. Z veseljem smo jo vsi poslušali

in spremljali, ko je po končanem delu z ubranim glasom zapela: najprej vsem tržiškim planincem priljubljeno pesem Marjana Perka, storžiško himno Oj, Storžič, tvoje kraljestvo. Kakor da ni imela za seboj truda polnega delovnega dne! Ko je pričela tudi pozimi oskrbovati dom, je bilo to za njeno srce preveč. Smrt jo je zalotila pri pripravah na odhod v Dom pod Storžičem 11. decembra 1937. leta, Planinci, gorski reševalci, društva iz Tržiča in okolice, ta množica je Tinco spremljala v zadnji dom. Bila je pravi človek!

Jagoda in dr. Dragan Kovačević,
Zemun

70 let PD Slovenj Gradec

Po končani 1. svetovni vojni, ali točneje, 6. julija 1919, nekako v desetem mesecu po ustanovitvi takratne države SHS, je bila ustanovljena kot 29. podružnica SPD Mislinjska podružnica SPD, katere naslednik je Planinsko društvo Slovenj Gradec. Društveno delovanje je bilo tedaj usmerjeno predvsem v ureditev planinskega doma na Plešivcu oz. na Uršlji gori, ki ga je SPD leta 1920 prepustilo v lastništvo Mislinjski podružnici SPD v Slovenj Gradcu. Med vodilne odbornike takratnega SPD in ustanovitelje društva štejemo Karla Gabrona, Jožeta Druškoviča in Franca Eiletza.

Od začetka organiziranega delovanja PD Slovenj Gradec je torej preteklo 70 let — spoštljivo obdobje, na katerega smo lahko planinci ponosni.

Vse večji razvoj planinstva in turizma v Sloveniji je bil povod, da je društvo v drugem desetletju svojega obstoja začelo razmišljati zlasti o zimsko-športni dejavnosti in posledično o gradnji primernih objektov za zimske športnike na zahodnem Pohorju, še zlasti zato, ker je bila koča na Plešivcu težko dostopna in za zimski šport manj primerna. Tako je prišlo ob ustanovitvi zimsko-športnega odseka v letu 1934 do odločitve o izgradnji zimskega zavetišča oz. planinske koče na Kremžarjevem vrhu. Nova planinska postojanka je bila odprta že 8. decembra 1934. Prevzel jo je zimsko-športni odsek, ki se je tedaj preimenoval v smučarsko alpski odsek mislinjske podružnice SPD in ki je torej zarodek današnjega smučarskega kluba Slovenj Gradec.

Le tri leta kasneje, leta 1937, je bil uresničen dolgoletni sen slovenjegraških planincev, da so 7. novembra odprli kočo pod Kopo. Postala je pomembna postojanka za izletništvo in zimski šport.

V času okupacije je planinska dejavnost našega društva prenehala, toda naše planine so zaživele, ko so se pojavili prvi partizani. Da bi preprečili nastanitev obo-

Vse manj planincev v državi

Kot kaže statistika, je v Sloveniji že več kot polovica vseh jugoslovanskih planincev. Lani so v celotni Jugoslaviji prodali 212 512 članskih znamkic, kar pomeni, da je toliko ljudi plačalo planinsko članarino in da je bilo v državi toliko registriranih planincev, v Sloveniji pa so jih od tega prodali 106 528.

Po teh statističnih podatkih je bilo lani v vseh republiških in pokrajinskih planinskih zvezah — razen v slovenski — manj članov kot leto dni prej. Na Hrvaškem je bilo lani le okoli 400 manj članov kot predlanskim, prav toliko manj jih je bilo v Makedoniji (kar pa je glede na število članstva seveda večji odstotek), v Bosni in Hercegovini se je število planinskega članstva zmanjšalo od predlanskih 36 085 na lanskih 35 230, v Vojvodini od 7094 na 6180, v Črni gori pa s 6000 celo na 1500. Srbska planinska zveza je lani le na videz povečala število članstva, in sicer za 224, pri čemer pa je treba vedeti, da je k tej številki štela tudi Kosovo, kjer so leta 1988 plačali 3000 znamkic.